

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 6419

Doknr.
368452

Dato
03-10-2016

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 5. september 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 381 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 381:

”Rigsrevisionen konstaterer i sin beretning (21/2015) om anbragte børn, at Ankestyrelsen ikke siden 2006 har gennemført praksisundersøgelser, der kunne give et billede af, om kommunerne har levet op til kravene om tilsyn med det enkelte anbragte barn, og at Social- og Indenrigsministeriet derfor ikke har haft systematisk viden om, om hvorvidt anbragte børn har fået de personrettede tilsyn, og hvorvidt børnenes handleplaner i den forbindelse er blevet gennemgået og opdateret på baggrund af børnenes udvikling. Vil ministeren redegøre for, hvorfor man i så lang en årrække ikke har lavet undersøgelser, der kunne dokumentere, om anbragte børn rent faktisk har fået de lovbestemte, personrettede tilsynsbesøg? Spørgsmålet stilles på baggrund af samrådet den 1. september 2016 om Rigsrevisionens beretning (21/2015) vedr. indsatsen over for anbragte børn, jf. SOU alm. del – samrådsspørgsmål P og Q.”

Svar:

Ankestyrelsens praksisundersøgelser er ét blandt flere redskaber til at indhente viden om kommunernes praksis på området, men praksisundersøgelserne er ikke det eneste redskab hertil. Ministeriet får også viden om praksis på området f.eks. gennem Ankestyrelsens velfærdsundersøgelser, enkeltkommuneundersøgelser, anbringelses- og underretningsstatistikken og gennem tilbagemeldinger fra Task Forcens arbejde i kommunerne.

Det gælder også i forhold til kommunernes tilsyn med anbragte børn og unge. Ankestyrelsen gennemførte i 2011-12 to undersøgelser for ministeriet om håndteringen og organiseringen af både det personrettede og det driftsorienterede tilsyn i kommunerne og om anbringelsesstedernes oplevelse af det kommunale tilsyn. Den viden, der er indhentet fra disse undersøgelser og fra andre kilder, har indgået i ministeriets løbende udvikling af området. Ministeriet har sammen med KL bl.a. udarbejdet anbefalinger til kommunerne om det gode tilsyn, ligesom emnet har været drøftet på de kommunale ledernetværk. Desuden er en vigtig del af den såkaldte ”Sveriges-model”, som satspuljepartierne støttede udbredelsen af ved satspuljeaftalen sidste år, at der udføres en tæt og løbende opfølgning på det enkelte barn og på indsatsen.

Ankestyrelsens praksisundersøgelser bygger på stikprøver at et mindre antal sager i et mindre antal kommuner. Det er derfor ikke muligt med et redskab som praksisundersøgelserne at få systematisk indblik i, hvorvidt alle kommuner overholder alle lovgivningens krav. En sådan form for kontrol vil potentielt indebære et betydeligt bureaukrati og forudsætte, at der afsættes betydelige ressourcer både til at foretage løbende indberetninger og til at kvalitetssikre de indberettede oplysninger. Det vil efter

min opfattelse ikke være en hensigtsmæssig måde at bruge ressourcerne i kommunerne på.

Gennemgang og vurdering af kommunernes sagsbehandling på enkeltsagsniveau sker i stedet gennem Ankestyrelsens gennemgang og afgørelse af klagesager og af sager, som Ankestyrelsen tager op af egen drift efter reglerne i servicelovens § 65, hvor Ankestyrelsen f.eks. også kan pålægge kommunerne at foretage de fornødne sagsbehandlingsskridt.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann